

خاتمة: في سجدي السهو

خاتمة: دو سجده سهو

وهما واجبتان حيث ذكرناه، وفي من تكلم ساهياً، أو سلم في غير موضعه، أو شك بين الأربع والخمس. ويسجد المأموم مع الإمام واجباً إذا عرض له السبب. ولو انفرد أحدهما كان له حكم نفسه. وموضعهما: بعد التسليم للزيادة والنقصان، وصورتهما: أن [ينوي، ثم] يكبر مستحباً ثم يسجد، ثم يرفع رأسه ثم يسجد، ثم يرفع رأسه ويتشهد تشهداً خفيفاً ثم يسلم. ولا يجب فيهما الذكر بل يستحب. ولو أهملهما عمداً لم يبطل الصلاة، وعليه الإتيان بهما ولو طالت المدة.

بهجا آوردن دو سجده سهو در مواردی که ذکر شد؛⁽¹⁾ [همچنین در موارد زیر واجب است:] اگر کسی سهواً در نماز سخن بگوید، یا در غیر محل، نمازش را سلام دهد، یا بین رکعت چهار و پنج شک کند. [در نماز جماعت،] اگر امام جماعت عملی مرتکب شود که سجده سهو را واجب کند، و این عمل متوجه مأموم نیز شود، مأموم هم باید سجده سهو انجام دهد و اگر آن عمل فقط مربوط به امام یا مأموم باشد، تنها خود او باید سجده سهو را انجام دهد. جایگاه دو سجده سهو:

بعد از سلام نماز است (به دلیل کم یا زیاد شدن برخی چیزها در نماز) به این صورت که: ابتدا نیت کرده (و مستحب است تکبیر بگوید)، سپس سجده کرده، سر از سجده برداشته، دوباره سجده نماید، سپس سر از سجده برداشته، یک تشهد کوتاه⁽²⁾ خوانده، بعد از آن سلام دهد. گفتن ذکر در سجده‌های سهو واجب نیست، بلکه مستحب است. اگر کسی عمداً سجده سهو را ترک کند نمازش باطل نمی‌شود، بلکه باید آن را بعداً انجام دهد، هرچند که مدت زیادی بگذرد.

1- وقتی که در نماز چهار رکعتی، با یقین به انجام دو رکعت اول شک کرده (بنا بر کمتر گذاشته و پس از تکمیل نماز، دو سجده سهو بهجا می‌آورد)؛ و کسی که یک سجده یا تشهد را فراموش کند و بعد از رکوع به یاد آورد (قضایش را انجام داده، دو سجده سهو بهجا می‌آورد)؛ کسی که دو سجده از دو رکعت متفاوت را فراموش کرده (دو سجده قضا انجام می‌دهد و دو سجده سهو بهجا می‌آورد)؛ کسی که در تعداد رکوع‌های نماز آیات شک کرده (بنا بر کمتر گذاشته، دو سجده سهو بهجا می‌آورد). (احکام الشریعه بین السائل و المجیب جزء دوم، صلاة: ص 116)

2- اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا عبده و رسوله، اللهم صل علی محمد و آل محمد. (احکام الشریعه بین السائل و المجیب جزء دوم، صلاة: ص 117)

